

Τῷ αὐτῷ μηνί τρίτη καὶ δεκάτη μῆμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου

Οὗτος ὁ μέγας φωστὴρ καὶ διαπρύσιος τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος ἦτον ἀπὸ τὴν μεγαλόπολιν Ἀντιόχειαν, ἀπὸ πατέραν Σεκουῖνον στρατηλάτην καὶ μητέρα Ἀνθοῦσαν, εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς καὶ τοὺς δύο. Λοιπὸν, παρευθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς του, ἐπῆρε μεγάλην ἀγάπην εἰς τοὺς λόγους καὶ τὴν εὐ-γλωττίαν καὶ μετὰ τὴν σπουδὴν, ὅπου ἔβαλεν εἰς τούτους καὶ μετὰ τὴν ὀξύτη-τα τῆς φύσεώς του, ἐπαιδύθη πᾶσαν ἑλληνικὴν παιδείαν, παγαίνοντας μα-θητὴς πρὸς τὸν Λιβάνιον καὶ Ἀνδραγάθιον τοὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ σοφιστὰς, ἔπει-τα πρὸς τοὺς εὐρισκομένους εἰς ταῖς Ἀθήνας, μελετώντας δὲ καλῶς τὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν τῶν χριστιανῶν γραφὴν καὶ φθάσας εἰς τὸ ἄκρον τῆς γνώσεως αὐτῆς καὶ στολίζοντας τὴν ζωὴν του μετὰ ἀγνείαν καὶ καθαρότη-τα ἀναβιβάζεται εἰς τὸ σχῆμα τοῦ κληρικοῦ ἀπὸ τὸν ἐν Ἁγίοις Πατριάρχην Ἀντιοχείας τὸν Μελέτιον. Ἀπὸ δὲ τὸν Φλαβιανὸν γίνεται διάκονος καὶ πρεσβύ-τερος. Συντάσσοντας δὲ πολλότατους λόγους περὶ μετανοίας καὶ τοῦ στο-λισμοῦ τῶν ἡθῶν καὶ ἐρμηνεύοντας ὅλην τὴν θεόπνευστον γραφὴν, ἐπει-δὴ ἀφῆκε τὴν παροῦσαν ζωὴν ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρόεδρος Νεκτά-ριος, πεμφθεὶς ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν μετὰ ψῆφον τῶν ἐπισκόπων καὶ πρόσταγ-μα τοῦ Ἀρκαδίου, γίνεται ἀρχιερεὺς τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων δεξάμενος τὴν χειροτονίαν κανονικῶς. Ἐξαπλώθη δὲ περισσότερο εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐρμηνειῶν τῆς Γραφῆς, καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν διαλέξεων, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔσυρε πολλοὺς εἰς θεογνωσίαν καὶ εἰς μετάνοιαν. Τόσον δὲ ἐδό-θη εἰς τὴν ἄσκησιν καὶ εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ὅπου ἔτρωγε μόνον ὀλίγον κρι-θόχυλον καὶ ἑκοιμᾶτον καὶ ὀλίγον, καὶ οὐδὲ εἰς κλίνην, ἀλλὰ στέκοντας καὶ διαβασταζόμενος μετὰ σχοινία, καὶ ἂν ἤθελε κλονίζη καμίαν φορὰν ἐκαθέ-ζετον. Ὅσον δὲ εἰς τὸ περίσσευμα τῆς φιλάνθρωπίας, ἔγινεν εἰς τοῦτο τύπος καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς λόγους του ἐδίδασκε νὰ δίδονται ὀλοτελῶς εἰς τὴν τοιαύτην ἀρετὴν καὶ νὰ ἀπέχουσιν ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν, διὰ τὸ ὅποιον ἐσκανδαλίσθη καὶ πρῶτον μετὰ τὴν Εὐδοξίαν ταὴν βασιλίσσαν καὶ ἔγινεν ἐχθρὸς τῆς. Ἐκείνη μὲν γὰρ ἤρπασεν ἓνα ἀμπέλι κάποιας χήρας καὶ ἡ χήρα ἐφώναζε ζητοῦσα τὸ ἐδικόν της. Καὶ ὁ Ἅγιος τὴν ἐνουθέτα νὰ μὴν κρατῆ τὸ ξένον πρᾶγμα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέιθετον, τὴν ἤλεγχε καὶ μετὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἰεζάβελ τὴν ἐστηλίτευεν. Ἐκείνη δὲ γίνεται ὀλότελα θη-

ρίον βαστώντας δυνατά τὸν ἀμπελῶνα καὶ διώχνει τὸν ἀπὸ τὸν θρόνον, πρῶτον μὲν ἀπὸ λόγου τῆς, δεύτερον δὲ διὰ μέσου ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ἐπολιτεύονταν πλέα ὀγληγορύτερα δυναστικῶς, παρὰ εὐσεβῶς. Ἔπειτα στρέφεται πάλιν εἰς τὸν θρόνον του. Καὶ τέλος πάντων ἐξορισθεὶς ἐν Κουκουσῶ τῆς Ἀρμενίας, καὶ πέρνοντας πολλὰς θλίψεις τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ παρέθετο, καθὼς δὲ φανερώνει ἡ περὶ τούτου ἱστορία, ὕστερα ἀπὸ τὴν κάθοδόν του ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ τὴν ἐξορίαν, ἐκεῖνοι, ὅπου ἐσυνήργησαν εἰς τούτην, πέφτοντες εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους ἀρρώστιας, ἀπέθανον, ἀπορρήξαντες τὰς ψυχὰς, πάσχοντάς το τοῦτο πρώτη ἢ Εὐδοξία, ὡσὰν ὅπου ἦτον πρώτη εἰς τὴν ἀνομίαν καὶ ὅπου ἔγινε πρόξενος ἀπωλείας εἰς τοὺς ἐπισκόπους. Λέγουσι δὲ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατόν τῆς, διὰ σημάδι τῆς ἀδικίας ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν Χρυσόστομον, τὸ κυβούρι εἰς τὸ ὅποιον ἦτον βαλμένη ἐκινᾶτον χρόνους τριανταδύο, ὅποταν δὲ ἀνακομίσθη τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἐβάλλθη ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται τώρα, ἔπαυσεν ἀπὸ τὸν κλόνον ἐκεῖνον καὶ τὴν κίνησιν.

Ταῖς τοῦ Χρυσορρήμονος πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ἀμήν.

Μάξιμος Μαργούνιος, *Συναξάρια, ἡτοι Βίοι αγίων εκ της ελληνικής γλώττης μεταφρασθέντα παρά Μαξίμου ταπεινοῦ επισκόπου Κυθήρων εις κοινήν ωφέλειαν, χ.ε.ο., Βενετία 1607.*